మఱ్ఱిచెట్టు

నే నిప్పుడే చెరువుగట్టుమీద మొద్దునై పడిఉన్నాను. నా మొదలు రంపంతోకోసి పై భాగాన్నంతా కట్టెలక్రిందకొట్టారు. పది పన్నెండు కుటుంబాలవాళ్ళు ఆ కట్టెలనులాట్లక్రింద పంచుకున్నారు కొన్ని లాటు అమ్మివేశారు. వాళ్ళు నన్ను ముక్కలక్రింద నరకటంలో లభించే లాభాన్నే చూచుకున్నారు కాని, ఒక జీవిని యిట్టే నాశనం చేస్తున్నామే— అని ఆలోచించలేదు.

నేను పుట్టినప్పటినుంచీ ఈ చెరువుగట్టునే ఉన్నాను. ఈ చెరువు గట్టునే పుట్టానుకూడా. నేను పెరిగి పెద్దదాన్నయిన తరువాత ఊళ్లో రైతులందరూ నా క్రింద కూర్చునే కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, ముఖమార్జన చేసేవారు. ఈ వూళ్లో యెవరికీ తెలియని సంగతులన్నీ నాకు తెలుసు. ఎవ్వరికివారు తామే ఉన్నామనుకొని చెప్పుకొనే రహస్యాలన్నీ యెంత వొద్దనుకున్నా నా చెవిలో పడుతుండేవి. నేను ఆ రహస్యాలను మనసులో పెట్టుకుని వుండేదాన్నే గాని, ఏ పరిస్థితుల్లోనూ మరొకరి చెవిని పడనిచ్చే దాన్ని కాదు.

పనులులేని రోజుల్లో గ్రామస్థులకు నేనే ఆశ్రయం. కలిసి కబుర్లు చెప్పుకోడానికి, కాలక్షేపానికి, పట్టణాల్లో పెద్ద పెద్ద క్లబ్బులు వుంటాయని నేను విన్నాను. ఈ మధ్య మా గ్రామంలోని కుర్రకారు యెక్కువమంది పట్టణానికి వెళ్ళి రావటం మొదలుపెట్టారు. కొంతమంది చదువు నెపంతో అక్కడే వుంటున్నారు. బడి ఉన్నంతకాలం అక్కడే వుండి, సెలవులకు ఇండ్లకు వస్తుండేవారు. క్లబ్బు సంగతి వాళ్ళు చెప్పుకుంటూ వుంటే నేను విన్నాను. ఆ క్లబ్బులో మంచి ఆటలుంటాయట. పెద్దపెద్ద వాళ్ళందరూ వస్తూవుంటారట. ప్రపంచంలో జరిగే సంగతులన్నీ అక్కడకు వెళ్ళే వాళ్ళకు తెలుస్తూంటాయట. అక్కడ గాలికోసం పెద్ద పెద్ద ఫానులుంటా

యట. వాళ్ళ మాటలు వింటూవుంటే వాళ్ళ అమాయకత్వానికి నాకు నవ్వు వచ్చేది. క్లబ్బును గురించి యెందుకింత గొప్పగా చెప్పుకుంటారా— అని విస్తుపోయేదాన్ని.

ఆ క్లబ్బులు చేసేపని తర తరాలనుంచీ నేను చేస్తున్నపనే. పిల్లలు, పెద్దలూ అందరూ కాలక్షేపానికి నా దగ్గరకు వచ్చేవాళ్ళు, నా నీడలో కూర్చుని అనేక విషయాలు చెప్పుకుంటూ వుండేవారు. పులిజూదం మొదలయిన ఆటలుయెన్నో ఆడుకుంటూ వుండేవారు. నేను వారికి శ్రమకలగకుండా గాలి వీస్తూవుండేదాన్ని. దాహమయితే చెరువులోనీళ్ళు—దోసిళ్ళతో త్రాగి మళ్ళీవచ్చి నా నీడన కూర్చొని విశ్రాంతి తీసుకుంటూ వుండేవారు. నా నీడనూ గాలిని అలవాటుపడినవాళ్ళు యింట్లో ఒక్క-క్షణం వుండేవారు కాదంటే మీరు నామాట నిస్సంకోచంగా నమ్మవచ్చు.

ఇక క్రొత్తగా ఈ క్లబ్బులువచ్చి చేస్తున్న దేమిటో! నేను వాళ్ళ కంటికి అలవాటైపోయినదాన్ని, పైగా ఆశ్రయం యిచ్చినందుకు వాళ్ళను నేనేమీ అర్థించను. వాళ్ళతో దమ్మిడీ ఖర్చుపెట్టించను! అందువల్ల నేనంటే వాళ్ళకు విలువలేకుండా పోయింది. దీనికి తగినట్టు యీ కాలం కుర్రకారు, చీటికీ మాటికీ పట్టణంపోయి, ఎక్కువకాలం అక్కడే గడుపుతున్నారు. అందువల్ల నావంటి వాళ్ళమీద వాళ్ళదృష్టి పడటంలేదు.

నిజానికి, సహజంగా నాకున్న అపేక్షవల్లగాని ఈ గ్రామస్థులను ఆదరణగా చూడవలసిన అపేక్షలేదు. అంటే నేను వారికి ఏ విధంగానూ ఋణపడిలేను—నేను వాకరు నాటగా మొలిచినదాన్ని కాదు. ఎవ్వరో దయదలచి ఇంత ఎరువూ నీరూ పొయ్యగా పెరిగినదానిని కాదు. ఏ గాలికో, విత్తుగా వుండగా, కొట్టుకువచ్చి ఈ చెరువుగట్టు మీద పడి వుంటాను, ఏ కాకిముక్కునుంచో జారిపడి వుంటాను. ఎక్కువగా ఊహ లేని ఆ చిన్నతనంలో ఏం జరిగిందో ఇదమిద్ధమని చెప్పలేనుగాని, నేను నా బ్రతుకు ఎప్పుడూ ఎవ్వరిమీదా ఆధారపడలేదని నాకు స్పష్టంగా జ్ఞాపకంవుంది.

ఒకరిమీద ఆధారపడవలసిన అవసరం నాకేమి ఉంది! నాకు కావలసింది ఏమంత గనుక! నేను పడిన భూప్రదేశంలోవున్న సత్తువే నాకుదాలు. అప్పుడప్పుడూ పడే వర్షపు జల్లులూ, భూమిలోవున్న చెమ్మే చాలు నాకు. కాస్త పెరిగి పెద్దదాన్నయిన తరువాత నా వేళ్ళే నాకు కావలసిన ఆహారాన్ని సమకూర్చి పెట్టినై. మనుష్యుల్లో జరుగుతున్నట్లు నేను బ్రతకటానికి మరొకరిని కష్ట పెట్టవలసిన అవసరం నాకులేదు. ఎవ్వరికీ కించిత్ నష్టంగలిగించకుండా నేను బ్రతుకగలను.

నా బ్రతుకులో స్వార్థంలేదు నేను యేదికోరి బ్రతకటంలేదు. నా కేదైనా కోరికవుంటే వీలైనంతవరకు యితరులకు సహాయపడటమే ఆ కోరిక. ఈ కోరికకూడా నేను తెచ్చిపెట్టుకుందికాదు, నా స్వభావంలో వుంది.

నా నీడన మనుష్యులు చల్లదనాన్ని అనుభవిస్తూ విశ్రాంతిని పొందుతూ వుండగా నాపైన కొమ్మల్లో రకరకాల పక్షులు గూళ్ళుకట్టుకొని కాపురం చేస్తూవుండేవి. అవీ నావంటివే. వాటికీ స్వార్థం అనేదిలేదు. బ్రతుకులో ఉన్న ఆనందంకోసం ఒకరిని యిబ్బంది పెట్టకుండా బ్రతుకుతున్న నిస్వార్థజీవులు అవి.

ఒక్కొక్కప్పుడు అటువంటివాటినికూడా యిబ్బంది పెడుతుండేవారు, మానవులం అనుకునేవారు. అవి తమ మీద రెట్టలు వేస్తున్నవనే నెపంతో, రాళ్ళు విసిరి నా ఆశ్రయంనుంచి వాటిని వెళ్ళగొట్టటానికి ప్రయత్నిస్తూ వుండేవారు. అప్పుడు భయపడిపోయి అవిచేసేగోల వినటానికి నాకు హృదయ విదారకంగా వుండేది. ఒకప్రక్క వాళ్ళ దెబ్బలను భరించలేక, వేరొకప్రక్క గూళ్ళల్లో ఉన్న పిల్లలను విడిచిపెట్టి వెళ్ళలేక గుండెలు అవిసిపోయేటట్టు అరుస్తూ రెక్కలుకొట్టుకుంటూ గూళ్ళచుట్టూ ఎగురుతుండేవి. అవి అల్లాడిపోతుంటే రాళ్ళువిసిరే మానవులకు ఆనందంగా వుండేది. ఇతర జీవులబాధ, అందులో యితరుల కేమాత్రం అపకారం తలపెట్టని జీవులబాధ, గొప్పవాళ్ళు అనుకునే మానవులకు యెట్లా ఆనందం

కలిగిస్తూవుందో నాకు అర్థం అయ్యేదికాదు. ముక్కుమీద వేలువేసుకుని చూస్తూవుండే దానిని.

అటువంటి సమయాల్లో క్రింద వున్న మనుష్యులను వాళ్ళు చేస్తున్న ఘోరాపచారం తెలియజేసి, మందలించాలని అనిపించేది. కాని మానవులు అనాటికే ప్రకృతిలో సహజంగా జీవిస్తున్న ప్రాణికోటి. అభిప్రాయాలను అర్థం చేసుకోలేని స్థితికి దిగజారి వున్నారు. ఇక వాళ్ళకు చెప్పుకునేది ఎట్లా?

ఈ మానవులు నా నీడను కూర్చుని అస్తమానం హక్కుల సంగతి మాట్లాడుకుంటూ వుండేవారు. అటువంటప్పుడు నా కొమ్మలను ఆశ్రయించుకొని బ్రతుకుతున్న పక్షులను బాధించేహక్కు వీరికి ఎవ్వ రిచ్చారో! నా నీడన కూర్చొని కబుర్లు చెప్పుకునే హక్కు వీరికి వున్న ప్పుడు, నా చెట్ల కొమ్మలమీద గూళ్ళు కట్టుకొని నివసించే హక్కు పక్షు లకు ఎందుకులేదు? అసలు ఇంతకీ నా హక్కు మాటేమిటి! నన్నడిగే వాళ్ళు నా క్రింద కూర్చున్నా రంటారా?

అవి రెట్టలు వేస్తున్నవంటారా? నా వొడిలో కూర్చుని పీ ;వూసే ఉమ్ముల మాటేమిటి? వాళ్ళు చేసే అనాకారపు పనులు వాళ్ళకు పట్టవు. వీళ్ళు పగలు పెద్ద మనుష్యులు గానీ, రాత్రిళ్ళు చీకటిలో దూరంవెళ్ళటా నికి భయపడి, నా చుట్టుప్రక్కల ఇండ్లవాళ్ళు నా క్రింద అందరూ కూర్చు నేచోట చేసే కల్మశం సంగతేమిటి? రెట్టను వేసిన పక్షులమీదకు రాళ్ళు రువ్వేటప్పుడు ఆ సంగతులు వాళ్ళకి జ్ఞాపకం గావు.

నా కొమ్మల్లో మిగిలిన పక్షులతోపాటు వొక కాకి కూడా గూడు కట్టుకొని వుంది. సాధారణంగా కాకులు మిగిలిన పక్షులతో కలిసి వుండవు. ఎందుకనో ఈ కాకి నా అండన జేరింది. మిగిలిన పక్షులకుమల్లే కాక; కాకులకు మానవ సంపర్కం ఎక్కువగా ఉంటుంది. అవి మానవుల యిండ్ల లోనే ఎంగిళ్ళుతింటూ ఎండబోసినవి దొంగలిస్తూ తిరుగుతూ వుంటవి. అందువల్ల ఆ కాకికి మమష్యుల లక్షణాలు కొన్ని పట్టుబడ్డవి. దానికి మనిషికి వుండే కసి వుండేది. మనుష్యులు అనవసరంగా నా మీద గూళ్ళు

కట్టుకొనివున్న పక్షులను హింసించటం సహించలేక అది వొక పనిమొదలు పెట్టింది. ఏ మనిషి నా క్రింద కూర్చుని గొప్పగా ఉత్సాహంగా మాట్లాడుతూవుంటాడో, గురిచూచి అతనిమీద తక్కిన రెట్టవేసి, ఎగిరి పోయేది. గొప్పగా మాట్లాడుతున్న ఆ వ్యక్తి ముఖం అప్పుడు చూడ వలసిందే. అతని కంగారు చూచి మిగిలిన మానవులంతా గుక్కలుపట్టి నవ్వేవారు. ఆ కాకి పనికి నాకూ నవ్వువచ్చేది. కాని ఆ కాకిమీద పుట్టిన కసిని మానవులు ఇతర పక్షులమీద తీర్చుకోవటానికి ప్రయత్నించే టప్పటికి నా హృదయం ద్రవించుకుపోయేది. రెట్ట వేసిన ఆ కాకికీ వీళ్ళకీ భేదం ఏమిటా అని ఆలోచించ బుద్ధి అయ్యేది. నన్నాశ్రయించుకున్న పక్షులు మానవులవల్ల ఈ కష్టాలకే కాదు, ఇంతకంటే భయంకరమైన కష్టాలకు కూడా గురి అవుతూవుండేవి. అయితే ఈ కష్టాలు నిత్యం జరిగేవి అయితే అవి ఏటికి కోటికి జరుగుతుండేవి. ఏనాడూ మరుపుకురానంత జ్ఞాపకంవాస్తే హృదయం ముక్కలయ్యేంత దారుణమైనవి అవి.

ఒకరోజు పిట్టలు కొట్టేవాడొకడు నా పరిసర ప్రాంతాల్లో తిరగటం మేమంతా చూశాం. గాలినిబట్టే అటువంటి వాళ్ళని మేం పసిగట్టగలం. గాలి మాకు నేస్తం. అపాయాన్ని ముందుగానే తన అలలమీద మోసుకువచ్చి మా చెవుల్లో ఊదిపోతూ వుండేవాడు.

పిట్టలు కొట్టేవాడు వస్తున్నాడని పక్షులన్నీ తెలుసుకున్నాయి. కొన్ని పక్షులు భయంతో లేచిపోయినై. వాటిల్లో ఎక్కువ మొగపక్షులే! మిగిలిన పిల్లలులేని ఆడ పక్షులు, పిల్లలున్న ఆడపక్షులు, పిల్లలను విడిచి వెళ్ళలేక బయటకు కనబడకుండా గూళ్ళల్లోనే కూర్చున్నాయి. పిల్లలను దగ్గరకు జేర్చుకొని, ప్రాణాలను అరచేతిలో పెట్టుకొని కూర్చున్నాయి! పిట్టలు పట్టేవాడికి గూటిని పొడిచే ఆచారం వున్నదని వాటికి తెలుసు.

ఒక పక్షిమాత్రం భయంతో గూటిదాకా వెళ్ళలేక నా కొమ్మ అంటి పెట్టుకు కూర్చుంది. ఆ కొమ్మన ఆకులుకూడా వున్నాయి. పిట్టలువాడు క్రిందా, తాను కొమ్మపైనా, ప్రక్కన నా ఆకులూ వున్నాయి. గనుక అతనికి కనపడదనుకుంది పాపం ఆ పక్షి. నేనుకూడా దగ్గరలోవున్న

ఆకులతో ఆమెను కప్పటానికి ప్రయత్నించాను. కాని పిట్టలు కొట్టేవాడు ఆ పక్షిని చూడనే చూశాడు. ఆ పక్షి అంటుకొని పడివున్న నా కొమ్మ చిన్నది, ఆ పక్షి కొంచెం పెద్దది. దాని పొట్టలో కొద్దిభాగం కొమ్మనుమించి వచ్చింది. పిట్టలు కొట్టేవాని చేతులో కొనకు పదునైన బాకుకట్టిన వొక పెద్ద వాసాం వున్నది. ఆ వాసాన్ని పైకెత్తి దాని కొనసవున్న బాకుతో క్రింద కనబడుతున్న ఆ పక్షి కడుపును పొడిచారు. ఆ పక్షి కేరుమని అరిచింది? అయితే ఆ బాకు దాని కడుపులోకి దిగబడిపోయింది. వాసాన్ని దింపి బాకున నిలచివున్న పిట్టను వొదిలించుకుని సంచిలో వేసుకొని వెళ్ళిపోయాడు, ఆ పిట్టలవాడు.

ఇదంతా చూస్తూ నిలబడిపోయాను నేను. ఏం చెయ్యను? అతని గొంతు నులమటానికి భగవంతుడు నాకు చేతుల నివ్వలేదు. నన్ను నేను పెళ్ళగించుకొని, అతనిమీద పడదామనుకున్నాను. ఆ ప్రయత్నంలో నేను మరణిస్తే మాత్రం ఏం? కాని నేను స్పృహలోకి వచ్చేటప్పటికే అతను దాటిపోయాడు.

మానవుల్లో మంచివాళ్ళు లేదనికాదు నా ఉద్దేశం. మంచివాళ్ళే లేకపోతే ఈ లోకం యింకా యెందుకు నిలిచి వుంటుంది? మానవుల్లో ఎక్కువమంది మంచివాళ్ళే. అయితే వాళ్ళకు మాబోటివాళ్ళ బాధలను గ్రహించే స్పృహతగ్గిపోయింది. తాము ఏదో ఒకవిధంగా బ్రతకడమే ముఖ్యమైంది.

బ్రతకటానికి ఇన్ని ఘోరాలు చెయ్యాలా? యితర జీవులను ఇంత నిర్దాక్షిణ్యంగా తమ పొట్టను పెట్టుకోవాలా? ఏ ఆకూ దుంపలు తింటే సరిపోదు? కాని యిప్పటి కుర్రవాళ్ళు అలా అనుకున్నట్లు కనపడదు. వాళ్ళతోపాటు మాకూ ఈ ప్రపంచంలో బ్రతికే హక్కున్నదనీ, అందరం బ్రతికితేనే ఈ ప్రపంచం అందమనీ, వాళ్ళు అనుకొన్నట్లు కనపడదు.

ఇదివరకు ఎవ్వరైనా మా మీదకు రాళ్ళు విసిరితే "ఎందుకురా దాన్నట్లా కొడతావ్?" అనేవారు. తెలియని వాళ్ళు మా కొమ్మలను విరిస్తే,

"పచ్చని చెట్టుని ఎరిస్తే పాపంరా" అనేవారు. మొక్కలను పీకితే, "కళ్ళుపోతై" అనేవారు. ఇప్పుడు అటువంటి మాటలు ఎక్కడా వినపడటం లేదు. రోజులలా మారినై. మానవుల దృష్టి మారిపోయింది.

ఇటీవల నరసింహులు అనే యువకుడు మా గ్రామం పంచాయితీ ప్రెసిడెంట్ అయ్యాడు. అతనిని నేను చిన్నప్పటి నుంచీ ఎరుగుదును— నిన్న మొన్నటివరకూ ఆగతాయితనంగా తిరుగుతుండేవాడు. ఈ చెర్లోనే ఈదులాడుతుండేవాడు. నన్నెక్కి నా కొమ్మలను అనవసరంగా విరిచి పారవేస్తూవుండేవాడు. గోలచేసి గూళ్ళలోని పక్షులను బయటకు తోలు తుండేవాడు. మరీ చిన్నప్పుడు బడికి వెళ్ళకుండా పలకా పుస్తకాలు పట్టుకొని నా తొర్రలో దాక్కునేవాడు. తనలాంటి వాళ్ళనే ఇంకా నలుగుర్ని పోగుజేసి నా ఊడలు పట్టుకొని ఉయ్యాల లూగుతుండేవాడు.

ఆ నరసింహులు యిప్పుడు పంచాయితీ ప్రెసిడెంట్ అయ్యాడు. అతను ఆ వుద్యోగంలోకి వచ్చినందుకు నేను చాలా సంతోషించాను. ఎందుకంటే అతను ఎన్ని ఆగతాయి పనులు చేసినా అతనంటే నాకు యిష్టంగానే వుండేది.

ప్రెసిడెంట్ అయినరోజు సాయంకాలమే పదిమంది గ్రామ పెద్దలను వెంటపెట్టుకుని నా దగ్గరకు వచ్చాడు. అప్పుడే గ్రామస్తులు అతనికి సన్మానం చేసినట్టున్నారు—కొత్తబట్టలు ధరించి చూడముచ్చటగా వున్నాడు, తనకు గౌరవ పదవి లభించగానే మాకున్న పరిచయాన్ని పురస్క రించుకొని నన్ను చూడటానికి వచ్చాడనుకొని నేను చాలా సంతో షించాను.

కాని అతను అందుకు రాలేదు. పంచాయితీ ప్రెసిడెంట్ అవటంతో అతనికి యీ చెరువుమీదా, ఈ చెరువు చుట్టూవున్న మామీదా హక్కు ఏర్పడింది. ఆ హక్కు అమలులో పెట్టటానికి వచ్చాడు. ప్రక్కన వున్నవానితో, "ఈ చెట్లన్నీ అనవసరం. వీటివల్ల చెరువుగట్టు పాడవుతూ వుంది. చెర్లో నీరు పాడవుతూ వుంది. వీటిని వేలం వేయించి కొట్టించివేస్తే

పంచాయితీకి కొంత డబ్బుకూడా వొస్తుంది. అంతగా అవసరం అనుకుంటే చిన్న పార్కు వంటిది వేయించు కోవచ్చు. సర్వే చెట్లు వేయిస్తే త్వరగా అక్కరకు వస్తాయి. అమ్ముకుంటే ధరా బాగా పలుకుతుంది'' అన్నాడు.

అంతా నిజమేనంటే నిజమే అన్నారు. అతని అభ్యుదయ పంథాకు జోహారులు అర్పించారు.

అతని మాటలువింటే నాకు గుండె చెరువయింది. చావటానికి భయపడికాదు. చావంటే మా జాతికి భయమే లేదు నా గుండె చెరువయింది, అతని నిర్లక్ష్యానికి. మా ఉద్దేశాలను మేము మానవులవల్లే పైకి చెప్పుకోకపోయినా, మాకూ ప్రాణం అనేది వుంటుందని-నాతో యింత పరిచయం వున్న అతనికి తట్టకపోవటం నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. మాకు ప్రాణం లేకపోతే మేము ఎలా పెరుగుతున్నాం అనుకున్నారు.

మేము నీడనివ్వటంమాట అటుంచి ఈ చెరువుగట్టు యిన్నేళ్ళ నుంచీ వర్షానికి కరిగిపోకుండా వున్నదంటే దానికి కారణం భూమిలోకి మా వేళ్ళు అల్లుకోవటమే! ఈ సంగతి అతనికి తెలిసినట్లులేదు. మా పాలూ మా కాయలూ యెన్నో జబ్బులను నయంచేస్తవి. ఈ సంగతి అతనికి తెలిసినట్లు లేదు, ఊళ్లో బీదవాళ్ళు యెంతమందో, నా ఆకులతో విస్తర్లు కుట్టుకొని భోజనాలు చేస్తున్నారు. ఈ సంగతి అతనికి తెలిసినట్లులేదు. నేను పోతే నా మీద నివసించే పక్షులన్నీ ఏం కావాలని? నా వేళ్ళను పొయ్యిగా చేసుకొని వంటలు చేసుకునే బీదవాళ్ళంతా యేం కావాలి? అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా మా ప్రాణాలూ అతని ప్రాణాలు వంటివేగదా! మా ప్రాణాలు తియ్యటానికి అతనికేం హక్కువుంది. ఎవ్వరు బ్రతకటానికి అర్హులో యెవ్వరు గచో నిర్ణయించటానికి అర్హుడు తానా?

అయితే అతనిని యెవ్వరు ఆపగలరు? పంచాయితీ బోర్డు ప్రెసిడెంట్ అవటంతో మా ప్రాణాలు అతని చేతుల్లోకి వెళ్ళినై. జీవకోటిని హింసించే అధికారం అతనికి వచ్చింది, త్వరగా మా ప్రాణాలుతీసి తనేదో ఘనకార్యం సాధించినట్లు గ్రామస్థులకు కనబడాలను కున్నాడతను.

మరునాడే వడ్రంగులను వెంటబెట్టుకొనివచ్చాడతను. వాళ్ళు ముందు నాఊడలను కోసి నా ఆధారాన్ని తప్పించారు. తరువాత నా కొమ్మలను నరికి నన్ను బోసిదాన్ని చేశారు. తరువాత నన్నే మొదట్లో కోసివేశారు. నా పైభాగం కుప్ప మాదిరిగా కూలింది. ప్రస్తుతం నేను వొక మొండెమయి ఉన్నాను. అంటే, నా మొదలు మాత్రమే వుంది. ఈ పని జరిగి నాలుగైదు రోజులైంది. మరునాడే నన్ను సమూలంగా త్రవ్వివేస్తారు. అనుకున్నాగాని ఎందుకనో ఆపని జరగలేదు. సరే. విచారిస్తూ ఊరికే కూర్చోవటం ఎందుకని నేను చిగర్చటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. కాని మనస్సులో, అతను నన్ను మొండెంతో విడిచిపెట్టడని తెలుసు. కట్టెలు కాగలననే ఆశతో నన్ను కుళ్ళగించి వేస్తాడని తెలుసు. తెలిసీ నా పని నేను చెయ్యాలనే ఉద్దేశం చిగర్చటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఒకవేళ అతను నా సంగతి పట్టించుకోక పోయినా పెరిగి పెద్దదాన్నయ్యే దెప్పుడు? ఇతరులకు ఆశ్రయం యివ్వగలిగే దెప్పుడు? ఈ మానవులు యెందుకు యింత క్రూరంగా ప్రవర్తిస్తారో!

ఈ ప్రశ్నలకు పైన భగవంతుడు సమాధానం చెప్పాలి. కొన ఊపిరిలో ఉన్న దానికి రంగరించి చిగర్చటానికి ప్రయత్నించటమే నా ధర్మం!

—o—